

fra den Regel, at danske Domstole kun kunne idømme Straf efter danske Love, skulde finde Sted i Henseende til de i en anden Stats Tjeneste ansatte Personer, som her i Riget overtrede de dem med Hensyn til denne Tjeneste paahvilende Pligter, naar dette har Hjemmel i konventionsmæssige Bestemmelser; denne Sætning har nuværende Kommission anseet det rigtigst at udelade, da der saavidt vides ikke eksisterer saadanne konventionsmæssige Bestemmelser. Den anden Bemærkning angaaer Betegnelsen af det Territorium, hvorfor Straffeloven skal gjælde. Man har i denne Henseende i Udkastets § 2 brugt Ordet „Kongeriget“, der formeentlig netop betegner, hvad der skal betegnes, nemlig det egentlige Kongerige, derunder indbefattet Færøerne, som have Lovgivningsmagt tilfælles med Stiftstæderne og Nørrejylland, men udelukker ikke blot Hertugdømmerne men ogsaa Island og Kolonierne, til hvilke Landsdele, der jo have særegne Repræsentationer, Straffeloven formeentlig maa uvides til at gjælde, med flere eller færre Modifikationer, ved særlig Lov eller Anordning. Synonymt med „Kongeriget“ har man isøvrigt paa flere Steder i Lovudkastet troet uden Misforstaaelse at kunne bruge Ordet „Landet“, medens man, i den Formening at Ordet „Riget“, der hyppig findes brugt i den tidligere Kommissions foreløbige Udkast i samme Betydning som det af os brugte „Kongeriget“, ialtsald kan have og jævnlig har en anden og mere udstrakt Betydning, har undgaaet at bruge det undtagen paa Steder, hvor det netop er Meningen, at det skal betegne noget Andet end „Kongeriget“, nemlig det samme som „Staten“.

Til 2det Kapitel.

(Om Straffene.)

Kommissionen har været enig med den foregaaende Kommission i, at der er al Tjæle til ganse at lade de lemlestende Straffe, forsaavidt der isøvrigt efter den nyere Lovgivning bliver Spørgsmaal om dem (sfr. Frd. 4 Oktbr.

1833, 11 og 15 April 1840) saavel som de egentlige korporlige Straffe — affect fra deres Anvendelse som Rejselsesmiddel mod Straffangere og mod Børn eller umodne Personer — og de særlige Væksstraffe bortfalde. Derimod har man ikke kunnet slutte sig til den tidligere Kommission, forsaavidt denne havde henstillet igjen at optage Landsforvisningsstraffen. De Grunde, der i sin Tid motiverede dens Ophevelse ved Frd. 30 Marts 1827, kunne formeentlig med lige saa fuld Tjæle gjøres gjældende nu som dengang; ligesom denne Straf formeentlig ikke blot er lidet stemmende med de mere og mere udviklede internationale Forhold, forsaavidt den skulde anvendes for grovere Forbrydelser, saaledes synes der overhovedet heller ikke at være nogen Trang til at benytte dette i og for sig mindre heldige Straffemiddel, som vilde ramme de Paagjældende hvist ulige, for de Forbrydelsers Vedkommende, for hvilke der vel nærmest kunde være Spørgsmaal om at anvende det (nemlig politiske og Presseforseelser), da man i Statsfængsel, og efter Omstændighederne andet Fængsel og Bøder, formeentlig derfor har meget passende Straffe. Det har ogsaa ved Gjennemgaaelsen af de enkelte Forbrydelser vist sig, at det, efter Kommissionens Formening, ikke er fornødent eller hensigtsmæssigt at opstille Landsforvisning som Straffeonde. Hvad Livsstraffen angaaer, da har der vel i Kommissionen været noget deelte Meninger om, hvorvidt denne Straf i og for sig kan forsvares fra Retfærdighedens Standpunkt, idet en Minoritet har meent, at dette Spørgsmaal maa besvares benægtende, forsaavidt det, der er Siemed med al Straf, nemlig at haandhæve Lovens Autoritet ligeoverfor Forbryderen og at virke hen til hans Forbedring, ikke kan opnaaes ved Forbryderens Tilintetgjørelse, medens Majoriteten holder for, at Staten isølge sin absolute og ideelle Berettigelse maa, ogsaa theoretisk betragtet, være bespiet til at tilintetgøre det enkelte Individ; der paa en saadan Maade sætter sig i Strid med de første og væsentligste Betingelser for Samfundsordenen, at han selv stiller sig udenfor den og forbryder sin Ret til at leve i den. Men hele Kommissionen har været enig i, at det i alt Fald maa